

Wzorzec FCI nr 215 /11. 05. 1998/, wersja angielska

BICHON FRISÉ
(Bichon à poil frisé)

POCHODZENIE: Francja / Belgia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
10.01.1972.

GRUPA: Psy do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 9 Psy ozdobne i do towarzystwa.
Sekcja 1 Bichony i rasy pokrewne.
Nie podlegają próbom pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE: radosny i figlarny piesek; żwawy chód; kufa średniej długości; sierść długa, korkociągowato skręcona i bardzo miękka, przypominająca futro kozy mongolskiej. Głowa noszona dumnie i wysoko; oczy ciemne, wesołe i pełne wyrazu.

GŁOWA: harmonizująca z tułowiem.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI:

Czaszka: raczej płaska, lecz sprawiająca wrażenie okrągłej za sprawą okrywy włosowej. Dłuższa, niż kufa.

Stop: słabo zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: zaokrąglony, czarny, o delikatnej strukturze, lśniący.

Kufa: nie może być gruba ani ciężka, nie może jednak być wąska. Bruzda między łukami brwiowymi słabo widoczna.

Wargi: delikatne, raczej cienkie, jednakże mniej, niż u schipperke; górna warga opada tylko na tyle, by zakrywać dolną, nigdy jednak nie może być ciężka lub obwisła. Wargi zwykle czarne aż po kąty wargowe. Dolna warga nie może być ciężka, ani widoczna, nie może także być delikatna, ani odstaniać błon śluzowych, gdy pysk jest zamknięty.

Szczeka i zuchwa oraz zęby: zgryz nożycowy, tzn. siekacze zuchwy zachodzą na siekacze szczęki, tak, że ich przednia ściana opiera się lekko o tylną ścianę górnych siekaczy.

Policzki: płaskie i niezbyt umięśnione.

Oczy: ciemne, z jak najciemniejszymi obwódkami, raczej okrągłego kształtu, nie w kształcie migdałów. Nie mogą być osadzone skośnie. Wesole, niezbyt duże, nie ukazujące białówek. Nie aż tak duże ani wypukłe jak u gryfonika brukselskiego czy pekińczyka. Oczodół nie może być płytki; gałka oczna nie może nadmiernie wystawać.

Uszy: zwisające, obficie pokryte delikatną, skręconą, długą sierścią; ustawione nieco do przodu, gdy pies nasłuchuje, lecz w taki sposób, że przednia krawędź dotyka czaszki i nie odstaje ukośnie. Płat ucha nie może – jak w przypadku pudli – sięgać nosa, lecz do połowy długości kufy. Uszy są jednak delikatniejsze i nie aż tak szerokie, jak u pudli.

SZYJA: dość długa, noszona wysoko i dumnie. Łukowata i węższa przy czaszce, rozszerza się stopniowo i łagodnie przechodzi w obręcz barkową. Jej długość stanowi w przybliżeniu 1/3 długości tułowia (proporcja 11 cm : 33 cm u psa o wzroście 27 cm); szczyt łopatek traktuje się jako podstawę.

TUŁÓW:

Łędźwie: szerokie i dobrze umięśnione; lekko wysklepione.

Zad: lekko zaokrąglony.

Klatka piersiowa: dobrze rozwinięta; mostek wyraźnie zaznaczony; żebra rzekome zaokrąglone, nie kończące się gwałtownie; raczej głęboka.

Słabizny: dobrze podciągnięte; skóra delikatna i nie luźna, dająca wrażenie elastyczności.

OGON: osadzony nieco niżej linii grzbietu, niż u pudla. Zwykle noszony jest wysoko i wdzięcznie zagięty, noszony w linii kręgosłupa. Nie może być zakręcony ani cięty; nie może dotykać grzbietu, jednakże obfity włos ogona może opadać na grzbiet.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE: widziane z przodu, przednie łapy zupełnie proste i prostopadłe; delikatny kościec.

Łopatką: dość ukośna, nie wystająca, sprawiająca wrażenie, iż jest tej samej długości, co kość ramieniowa, a więc ma ok. 10 cm.

Ramię: nie odstaje od tułowia.

Łokcie: nie odstające.

Śródrezcze: krótkie. Widziane z przodu – proste; z profilu – bardzo nieznacznie ukośne.

KOŃCZYNY TYLNE: szeroka miednica.

Uda: szerokie i muskularne; ukośne.

Stawy skokowe: bardziej ukątowne, niż u pudła.

ŁAPY: mocne. Preferowane czarne pazury, choć jest to trudno osiągalny ideał.

SKÓRA: preferowana ciemna pigmentacja skóry pod białą szatą; genitalia pigmentowane są na czarno, niebieskawo lub beżowo.

SZATA

SIERŚĆ: delikatna, jedwabista. Bardzo luźne, korkociągowe loki, przypominające futro kozy mongolskiej. Nie może leżeć płasko, ani też być sznurowata. Długość 7-10 cm.

PIEŁĘGNACJA: można prezentować psa z nieznacznie skorygowaną szatą łap i kufy.

MAŚĆ : czysto biała.

WYMIARY: wysokość w kłębie nie powinna przekraczać 30 cm ; niewielki wzrost psa jest cechą pożądaną.

WADY: wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu. Odnosi się to również do:

- lekkiego tyłozgryzu i przodozgryzu;
- płasko leżącej, falistej, sznurowatej lub zbyt krótkiej szaty;
- pigmentacji skóry przechodzącej na szatę i tworzącej rude łaty.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- różowy nos.
- cieliste wargi.

- prognatyzm (tyłozgryz -przodozgryz) rozwinięty w takim stopniu, że siekacze nie stykają się.
- jasne oczy.
- ogon zawinięty lub skręcony spiralnie.
- czarne plamy na szacie.

UWAGA: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.